

La serenitat de Catalunya

Catalunya, en aquests moments, està donant proves d'una admirable serenitat. Davant l'ofensiva insidiosa dels polítics del vell règim; davant la dolorosa i atàvica incomprensió d'alguns elements moderns i davant la provocació, inconscient o mal intencionada, que ens arriba de certs indrets d'Espanya, la massa ciutadana a Barcelona i a tot Catalunya guarda una serenor força remarcable, que contrasta amb el nerviosisme dels nostres enemics. Aquesta serenor, filla del convenciment del dret que ens assisteix, no podran pertorbar-la maniobres ni actituds d'injustificada hostilitat i no li mancarà al nostre poble ni en el cas, que no voldríem que arribés, de tenir que obrar davant el rebuig suïcida a les nostres legítimes aspiracions.

Els insensats que somnien en veure'ns dividits i enemistats, no coneixen les virtuts polítiques del poble de Catalunya. Si obligades diferen-

cies separen, en ideologia o procediments els nostres partits, aquestes diferències s'esborren quan, per a la lluita, cal unir els esforços. Catalunya, amb serenitat inquebrantable, segueix els debats de l'Estatut, veu les maniobres "vell règim", amb fàstic, es dol del criteri fossilitzat de certs elements, però espera i confia. Sap que els seus representants faran el que calgui fer en tots moments i en totes les ocasions, i disposada a recalcar el seu gest, no perd encara les esperances de què el bon sentit s'imposi.

De no ésser així, serenament, conscient de la seva missió històrica, Catalunya seguiria lluitant, adoptant els procediments a les circumstàncies. Seguiria lluitant per a les seves llibertats, malgrat tots els obstacles fins aconseguir el triomf. Això, els que confien en veure Catalunya sense fe i sense esperança, haurien de tenir-ho ben present.

L'Exposició de Primavera a Barcelona

Després d'una llarga sèrie d'anys d'ensopiment espiritual, conseqüència fulminant i naturalíssima de la tasca barroerament entrebancadora feta amb el malèvol propòsit de matar l'ardiment artístic del nostre poble, l'Exposició de Primavera d'enguany al Palau Nacional de Montjuïc—la qual ara fa pocs dies fou clausurada amb tota solemnitat—ha estat una digna revivificació que Catalunya ha d'agrair com es mereix a la Junta municipal d'Exposicions d'Art, així com també a les Juntes d'ambdós Salons—el de Montjuïc i el de Barcelona—pel fervor i l'entusiasme que han sabut desplegar per tal de portar a felicitat una obra d'indiscutible transcendència artística i patriòtica.

La Dictadura que tants i tants estralls causà en tot quant significava redreçament i vitalitat de la nostra personalitat racial, logrà re- cloure els artistes catalans en un ambient asfixiant; però tan prompte com l'artificiós obstacle caigué per consumpecció, han sabut reprendre amb un neguit fecund i encoratjador la tasca interrompuda, donant una prova evident de llur vàlua i capacitat organitzadora. S'ha

dit—i amb sobrada raó—que l'actual Exposició de Primavera ha estat una bella superació de les que s'havien celebrat fins a la data a Barcelona. I aquest fet tan honorable deix entreveure prou clar com per fi s'ha trobat la verdadera fórmula, perquè les exposicions d'art realitzin l'alta missió que propugnen sense ridículs i vexatoris encarcaraments, i amb aquella solvència tan necessària per deixar satisfets els esperits lluitadors i poc disposats a maldar amb l'intriga innoble i desmoralitzadora.

Per altra banda, el fer aquesta breu recensió de l'important manifestació artística de la ciutat comtal, té, per nosaltres, un altre motiu de justificada satisfacció, per quant entre els noms dels meritíssims artistes J. Sunyer, M. Humbert, D. Carles, P. Gargallo, M. Hugué i J. Artigues, que han merescut l'alta distinció de que llurs obres fossin adquirides per la Junta de Museus, s'hi troba el del nostre estimadíssim amic, Joan Rebull, el gran escultor reusenc. En aquesta ocasió, com en tantes d'altres, el triomf de Rebull ha estat definitiu, rotund, d'aquells que no deixen

El discurs de Lerroux, fora dels seus incondicionals, no ha agradat més que als cavernícoles

MES COMENTARIS

Romanones creu que les afirmacions de Lerroux responen a un estat de consciència nacional.

Al seu judici el més interessant és el duel polític que acaba de sorgir entre els senyors Lerroux i Azaña.

El senyor Algora creu que el senyor Lerroux no estigué a l'altura del seu talent ni de les circumstàncies actuals.

Diu que digué coses que a la Cambra haurien tingut transcendència política i altres impròpies de la seva altura i adequades a una campanya electoral de tipus antic, com les referents a l'Acadèmia ge-

neral militar i la Mancomunitat de l'Ebre.

A més estigué en un to tan dre- tista, que si Gil Robles anés ara a Saragossa no li quedaria res per dir.

A Royo Villanova li ha semblat bé el discurs i ha destacat l'actitud dels radicals en parlar el senyor Lerroux de l'Estatut.

Martínez de Velasco diu que li han agradat els discursos del senyor Lerroux a la Plaça de Braus i al Círcol Mercantil, però espera que el senyor Lerroux establirà una harmonia entre això que diu i allò que fa.

lloc a dubtes i molt celebrat per tota la premsa, el que ens plau fer-ho constar. El seu magnífic "Bust de dona, s'imposà per la seva intensitat d'expressió i pel seu sentit plàstic admirable. Ultra aquesta preciosa joia d'art, plasmada amb un encert insuperable, i de la qual s'hi han rendit amb efusius elogis tots els esperits selectes que des del dia 22 de maig, fins el 3 de l'actual, han desfilat per l'Exposició de Primavera, exposà també, aquest notable artista, un formosíssim "Cap de noi" de bronze; i "Figura", un nu encantador, en el qual no sap un si admirar més la seva bellesa escultòrica o la ingràvida gràcia que tot ella traspua. Aquest bust magestuós, era, precisament, el que anava destinat al monument a Fortuny. Fou una cosa molt lamentable que Reus no hagués honorat—o que no honorí, encara potser s'hi fóra a temps—a Fortuny amb una de tan alta qualitat escultòrica i tan adequada a l'objecte nobilíssim d'una glorificació. D'haver tingut la sort de fer-ho, el nostre poble, al mateix temps que hauria pagat el deute de gratitud que té pendent amb l'immortal autor de la "Vicaria" d'una faisó esplèndida, hauria també demostrat una comprensió digna de tota lloança, concedint aquest alt honor al nostre Rebull, de tan brillant i honrosa executòria artística.

Tancat aquest llarg incís que l'admiració que professem al nostre gran escultor ens ha fet obrir,

tenim un sincer goig en remarcar que l'hermós conjunt dels dos Salons de l'Exposició de Primavera fou quelcom molt notable i ben vibrant d'interès, la qual cosa justifica els milers de persones que l'han visitada i els elogis unànims que ha merescut de la intel·lectualitat i de la gent entesa.

Com dèiem en començar, un èxit feliç i precursor d'una nova etapa de treball floreixent i gloriós. Així, almenys, ho esperem.

I anem a acabar expressant la natural complaença que va produir-nos el veure, entre mig d'aquell nombre tan considerable d'excel·lents obres d'art, els dos olis "Vol ploure" i "Llum de maig" de Tomàs Bergadà, el distingit pintor local. L'un i l'altre són força afortunats i dignes del lloc que ocupaven.

R. BALLESTER

CALDRA QUE LES CORTS
CONSTITUENTS PRENGUIN
UNA ACTITUD UNA MICA
ENERGICA AMB REFEREN-
CIA ALS QUE TRACTEN DE
FER INFECUNDA I ESTERIL
LA SEVA OBRA, EMPARATS
EN UN REGLAMENT QUE EL
REGIM RECLAMA QUE SIGUI
MODIFICAT, PER A DEFEN-
SAR-SE DELS QUE NO FAN
US, SINO ABUS, DE LA LLI-
BERTAT, I QUE SI MANAVEN
NO EN DEIXARIEN FER US
ALS ALTRES.